

I

El Papa tot just duia dues hores a la ciutat i el molt fill de puta ja se n'havia carregat dos. L'assassí que cercàvem, vull dir, que encara que el Papa tengués un passat nazi no me l'imaginava per València matant religiosos. Degradant-los per ventura sí, i per això hi havia certs temors en la cúria del País Valencià, allò que ells sempre han anomenat Comunidad Valenciana, per la visita pastoral del Vicari de Crist a la Terra. Encara hi hauria més nervis quan sabessin el que havien trobat els dos escolanets que havien anat al pis de mossèn García, al carrer Beat Gaspar Bono, tocant amb el jardí botànic: el capellà i una monja morts que havien estat sorpresos, a punta de matí segons la primera inspecció ocular del forense, fotent un d'aquells claus que serveixen per aprofitar la trempera matinera i que són els claus dels rics, dels que se poden aixecar quan els dóna la gana del llit.

Quan me varen avisar just acabava de començar a prendre el cafè amb llet i vaig decidir que el croissant que cada dissabte em feia portar del forn de davant de casa no es mereixia que deixés de menjar-me'l pels dos cadàvers de Gaspar Bono, així que vaig avisar que em torbaria tres quarts d'hora en arribar. Temps de sobres per acabar de berenar amb calma, dutxar-me i presentar-me amb cara de millor persona. I això que des del carrer comte de la Misericòrdia, on vivia, no havia de caminar ni deu minuts per arribar fins al pis de mossèn García. Total, ja era mort, i ningú no sabia quan tornaria a tenir deu minuts de calma.

Quan vaig sortir de casa vaig maleir de nou els caps que havien proposat el meu trasllat a València, un trasllat que per a ells era un ascens i per a mi era un càstig. Valia més ser un policia llardós peus plans a qualsevol merdosa comissaria de Catalunya que el comissari de la central de València i haver de sortir cada dia i veure els rètols dels

carrers en castellà i aguantar la ignorància de tot el Partit Popular valencià, començant per la seva batlesa, odiada fins i tot per alguns dels sectors més extrems de l'espanyolisme polític, aquell de l'àguila imperial a la rojigualda, que deixàvem a lloure ben sovint tot i tenir-los fixats i saber qui eren. Massa problemes polítics.

I d'aquell maleït trasllat el juliol en faria cinc anys, concretament el dia 18. Setanta anys de l'inici de la Guerra Civil i cinc anys de la meua presència a València, una ciutat que odiava i estimava a parts iguals però que m'havia fet comprendre, ara que ja tenia alguns quilos de més i que començava a ser un bon personatge de novel·la negra, que en aquest món és molt millor ser mediocre. Quan un fa bé la seva feina corre el risc que el recompensin i que el valorin, i la recompensa pot ser podrir-se en una ciutat on només podia parlar la meua llengua amb normalitat amb el Josep, un inspector jove i idealista que se trobava amb la mateixa que jo tot i que amb la desgràcia d'haver nascut allà i amb alguns poetes joves que me miraven com a un intrús. Quan parlàvem en català amb la resta de companys ens perforaven, quan ho fèiem en altres cercles el que jugava en contra nostra era el fet de tenir placa i un carregador amb nou bales a la butxaca.

El pis de mossèn García feia olor de net, com d'acabat de fregar. El Josep i els de la científica m'esperaven al final del passadís, on hi havia la cambra principal. Vaig saludar-los amb un cop de cap i tot d'una que em va veure, el forense es va acostar de cap a mi.

-Home comissari, l'estàvem esperant. -Vaig notar un punt de retret a la seva veu, segurament se'n devia voler anar a veure l'arribada del Papa a Manises i li havíem esgarrat la festa.

-Què teniu per a mi?

-Home, blanc, metre vuitanta, d'uns quaranta cinc anys i uns cent quilos de pes. Dona, blanca, metre seixanta, cinquanta quilos i de la mateixa edat, aproximadament. Han mort de dos trets cadascun, un al cap i un altre al pit, a l'alçada del cor. Bales de nou mil·límetres trobades després de l'orifici de sortida en la part occipital de cada un dels dos cadàvers. Possiblement disparats amb silenciador. Aparentment no hi ha altres mostres de violència externa, però varen ser lligats. Havien mantingut relacions sexuals. Tendré un informe complet a darrera hora, si li serveix de qualque cosa.

-Gràcies Gallego, ja vendré a veure't.

-A manar, comissari.

Vaig fer una ullada a l'escena del crim. No hi havia res estrany, un llit ben comú, de matrimoni, no massa gran, i els dos cossos a sobre. Vaig obrir les bosses per veure'ls el rostre. El qui havia fet allò devia conèixer molt bé la seva feina, devia ser molt ràpid. Els orificis de les bales havien penetrat en el crani gairebé pel mateix punt i allò ja no m'agradava gens.

-Josep, què en sabem?

-Res comissari.

-Què vol dir res?

-Que no hi ha la documentació de la monja, només els seus hàbits, i que mossèn Garcia era, com sempre, una bellíssima persona que mai no havia protagonitzat cap escàndol, feia classes de religió a Lliria i a una residència d'estudiants, on es desplaçava sempre amb metro, i parava poc per casa, encara que se'l veia sovint en diferents associacions socials i assistencials del barri. El perfil del capellà perfecte. Vivia a la casa des de feia dos anys i el contracte de lloguer està a nom seu. Els de balística estan analitzant la bala per si ens en poden dir alguna cosa i no hi ha cap mena d'empremta ni la porta està forçada.

-O sigui, que només tenim la possibilitat que l'arma ens aconduïxi a alguna banda.

-Sobretot el silenciador.

-Està bé Josep, posa'm gent educada a esbrinar tot el que puguin del capellà. També vull saber qui era la monja. I sobretot vull que hi hagi discreció. No volem màxima publicitat per a dos religiosos fornicadors el dia que València està envaïda per catòlics de tot el món. No vull cap mena de psicosi.

-D'acord.

-Tot d'una que tinguem alguna cosa per començar me véns a veure al despatx.